

SABRINA JEFFRIESOVÁ

Frisšne myšlienky

ydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskypisovatel.sk
www.slovenskypisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Tatiana Žáryová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Sabrina Jeffries: The Art of Sinning,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pocket Books,
An Imprint of Simon & Schuster, Inc., New York 2015,
preložila Miriam Ghaniová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi
či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2015 by Deborah Gonzales

All rights reserved

Translation © Miriam Ghaniová 2022

Cover Design © Simona Borovská 2022

Cover Photo © Maria Chronis, VJ Dunraven Productions /

PeriodImages.com, Pi Creative Lab and Contributors

© Shutterstock

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2022

ISBN 978-80-220-2391-7

*Venujem Kimberly Rozzell Millerovej
za všetku tvrdú prácu v mojom mene.
Si skvelá.*

PodĎakovanie

Ďakujem umelkyni, spisovateľke a priateľke Ursule Vernonovej za jej neoceniteľné informácie o maľovaní portrétov a maľbe vo všeobecnosti. Nech ti vrany nosia darčeky a veвериčky sa ti prestanú ukazovať!

1

Londýn, Anglicko koniec augusta 1829

Najvznešenejší londýnski páni a dámy zaplnili tanečnú sálu vo vojvodovom sídle pri príležitosti svadobnej hostiny Dominicka Mantona a jeho novej nevesty Jane. Napriek množstvu krásnych žien medzi prítomnou spoločnosťou z nej však chcel Jeremy Keane, americký umelec a údajný zhýralec, len uniknúť.

Nemal sa jej vôbec zúčastniť. Mal zostať hore v hosťovskej spálni a robiť prípravné skice pre svoj obraz, hoci sa mu inšpirácia vyhýbala a ešte nenašiel ten správny model. Čokoľvek by bolo lepšie ako počúvať tieto chválospevy na teplo rodinného kozuba.

Božemôj. Nečakal, že ho to tak vyvedie z miery. Pohľad na nevestu a ženícha, ako sa na seba zbožňujúco usmievajú, by v ňom už nemal vyvolávať spomienky na minulosť, trápiť ho pocitom viny, že vie...

V duchu zanadával, uchytil pohár z podnosu okoloídúceho sluhu, obrátil do seba šampanské a prial si, aby to bolo niečo silnejšie. Už to nemohol vydržať.

Ráznym krokom sa vybral cez sálu ku vchodu. Musel ujsť, skôr než povie alebo urobí niečo, čo bude ľuďom ťažké.

Vtom dnu vstúpila žena jeho predstáv a načisto mu vyrazila dych. Bola nádherná. Mala na sebe šaty zo sma-

ragdového hodvábu, ktoré sa trblietali v lúčoch slnečného svetla, akoby sa samotné nebesá roztvorili, aby mu ju ukázali.

Nemohol tomu uveriť. Bola presne tou modelkou, ktorú potreboval pre svoje najnovšie dielo.

Kým ju sledoval, brunetka sa obzerala okolo seba. Bola vysoká a nádherne stavaná, týčila nad krehkými Angličankami, ktoré sa ponevierali davom. S výraznými črtami, očami ako zelené drahokamy a plnými perami bola verným zosobnením Juno z obrazu Gavina Hamiltona *Juno a Jupiter*. Dokonca sa aj niesla ako veľkolepá rímska bohyňa.

Bola absolútne dokonalá. Nebolo to len jej vzhľadom, ale aj postojom, rezervovaným a zároveň presiaknutým dramatickosťou. Bolo to bojovnosťou, ktorá sa jej zračila v očiach.

Musí ju mať. Po mesiacoch hľadania tej správnej modelky si ju zaslúži.

Teda za predpokladu, že by súhlasila s jeho návrhom. Vyzerala dosť stará na to, aby o sebe rozhodovala sama, ale zo strihu jej slávnostných šiat nedokázal určiť, či je slobodná, ovdovená alebo vydatá. Dúfal, že je to niektorá z posledných dvoch možností. Keby bola totiž ešte nevinná, mal by čertovské problémy presvedčiť jej rodinu, aby jej dovolili sedieť mu ako modelka.

Vykročil smerom k nej.

„Jeremy!“ zaznel spoza neho ženský hlas. „Tu si!“

Obrátil sa a uvidel Zoe, svoju vzdialenú sesternicu a zároveň tehotnú švagrinú ženícha, ako sa k nemu kníše. Dočerta! Bol v pasci. A čo bolo ešte horšie, keď sa obzrel za svojou bohyňou v zelenom, zmizla. Akoby nemal dosť prekliatej smoly. V rozľahlom sídle vojvodu z Lyonsu sa nedalo odhadnúť, kam sa podela.

Prehltol nadávku a prihovoral sa Zoe. „Dobry večer, sesternička. Rád ťa opäť vidím.“

Po tom, čo mu na každé líce vtisla bozk, sa odtiahla, aby si ho premerala. „Tri mesiace som ťa nevidela, a ty sa zmôžeš len na takéto mdlé privítanie?“

„Som ešte unavený z cesty,“ zaklamal. „Len včera večer som prišiel z Calais.“

„Mrzí ma, že si musel aj so svojim učňom zostať včera večer u Maxa a Lisette namiesto toho, aby ste bývali u nás. Lenže tá svadba...“

„Viem, mala si príliš veľa iných hostí, ktorých si musela ubytovať a pohostiť. A tu je aj tak viac miesta.“

Zdalo sa, že sa jej uľavilo. „Ďakujem, že to chápeš. Dnes popoludní však všetci odchádzajú, tak dúfam, že sa s nami vrátite do nášho domu, ako sme plánovali.“

„Ak vydržím, kým budete pripravení odísť,“ odvetil sucho.

Venovala mu letmý chápvý pohľad. „Som si istá, že svadobné oslavy nemáš ktovieako v láske.“

Srdce mu kleslo až do žalúdka. Narážala na Hannah? Nemyslel si, že niekto z rodiny Zoe vie o tejto časti jeho života. „Prečo si to myslíš?“ spýtal sa chrapľavo.

„Nuž, predpokladám, že každému starému mládenčovi by sa svadby zdali nudné, ale tebe osobitne.“ Žo- viálne sa zasmiala.

Nie. O Hannah nevedela.

Zaplavila ho úľava a prinútil sa k úsmevu. „Svadby sú skôr vyčerpávajúce než nudné. Ošklbávanie všetkých lordov v kartových hrách a utešovanie sklamaných mladých krásavíc, ktorým sa nepodarilo uloviť si ženícha, človeka dosť unaví.“

„Utešovanie? Tak sa to teraz volá?“ Pokrútila hlavou.

„Vidím, že ťa tvoje cesty ani trochu nezmenili. Si rovnako nenapraviteľný ako vždy.“

„Poznáš ma.“ Nejakto sa mu podarilo odľahčiť tón. „Keby som sa napravil, nebola by to taká zábava.“

Chvalabohu, že neuhádla pravdu: že nenávidí svadby, pretože mu pripomínajú tú jeho spreď vyše desiatich rokov. Po ktorej o šesť mesiacov nasledoval pohreb s dvoma rakvami – jednou pre jeho ženu a druhou pre jeho syna.

Znovu sa ho začala zmocňovať ľútosť a hnev. Dočerta, obraz tých rakiev sa mu darilo tak dlho potláčať. Musí sa znovu vynoriť, zakaždým keď sa zúčastní na svadbe nejakého hlupáka?

Našťastie sa zdalo, že Zoe si jeho zdrvenie nevšimla. „Tak či onak,“ prehodila bezstarostne, „vravela som si, že by som ti mala povedať, že tvoja sestra a tvoja matka sú na ceste do Londýna.“

Boh mu pomáhaj. To bolo posledné, čo potreboval.

„Zrejme si myslia, že ma odvezú domov do Montague.“

Na jeho rodinnom panstve, ktoré sa nachádzalo na brehu rieky Brandywine niekoľko hodín cesty od Philadelphie, stála najväčšia z textilných tovární, ktoré boli zdrojom bohatstva jeho rodiny. Teraz, keď bol jeho otec, za ktorým nikto nesmútil, po smrti, všetko riadila jeho sestra Amanda, keďže vlastnila polovičný podiel na nehnuteľnostiach. Druhú polovicu zdedil on, aj keby to všetko radšej hodil do mora, než by opäť vkročil na rodinnú pôdu.

Lepšou voľbou bolo, pravdaže, predať svoju polovicu Amande. Ona ju chcela a on jej ju chcel dať. No keďže všetky nehnuteľnosti pochádzali od rodiny jeho matky, otcov závet vyžadoval, aby matka s predajom súhlasila. A ona to doteraz odmietala.

Hádam si len nemyslela, že sa vráti, aby továrne viedol. Matku a sestru mal veľmi rád, ale otcova smrť na jeho vzťahu k Montague nič nezmenila. Radšej by si podrezal hrdlo, než by mal pokračovať v otcových šľapajach. Čím skôr si to matka uvedomí, tým lepšie pre všetkých.

„Kedy vyrážajú do Anglicka?“ spýtal sa. Koľko času má na prípravu?

„Chceš sa spýtať, kedy vyrazili do Anglicka... Mali by prísť v priebehu niekoľkých týždňov.“ Uhla pohľadom. „Nepochybne sa vydali na cestu, len čo dostali môj list.“

„Tvoj list?“

Zoe vystrčila bradu, no stále mu nepozrela do očí. „Nemôžeš mi vyčítať, že som sa nad nimi zľutovala. Vôbec ich neinformuješ ich o tom, kam máš namierené.“

„Pretože sa ich to netýka!“ Keď sa odtiahla, zmiernil tón. „A pretože málokedy viem, kam pôjdem ďalej. Mohol by som napísať: ‚Plavím sa po Dunaji s rakúskym princom a jeho manželkou,‘ ale kým dostanú list, možno sa už spriatelím s nejakým mníchom žijúcim vo svojom alpskom útočisku plnom sôch, ktoré si idem pozrieť.“

„Presne,“ vyhlásila rozohnene. „Sám vravíš, že si vetroplach, preto je pre ne také ťažké ostať s tebou v kontakte.“

„Nemusia.“ Prekrížil si ruky na hrudi. „Na cestu za Atlantik som sa vydal preto, aby som mohol precestovať Britské ostrovy a kontinent a vidieť umelecké diela, aké som nikdy predtým nevidel.“ A vytvoril si vlastný život ďaleko od domova. „Ony to vedia.“

„Áno, ale Amanda sa s tebou zúfalo potrebuje porozprávať o majetku vášho otca. Keď mi teda písala a pýta-

la sa na teba, povedala som jej, že sa vraciaš do Londýna, aby si si pozrel výročnú letnú výstavu British Institution, skôr než sa koncom mesiaca skončí. Myslela som si, že tvoja rodina dostane list včas, aby sem mohla prísť, ale ako som sa dozvedela, doprava cez more sa skomplikovala, takže môj list aj ich loď sa pravdepodobne zdržali.“

Jeremy si prešiel rukou po tvári a zamrmlal pár nadávok popod nos. „Nemala si sa do toho miešať.“

Zoe mu položila ruku na plece. „Si pre mňa takmer ako brat. Nerada vidím, že máš rozpory s rodinou.“

„Nemám s nimi žiadne rozpory, len skrátka nemá zmysel sa s nimi rozprávať. Majú svoje názory na...“ Zastavil sa, skôr než by stihol prezradiť priveľa, a radšej rozťahol pery v nevýraznom úsmeve. „Na tom nezáleží. Čo sa stalo, už sa neodstane. Ja si s nimi poradím. Nejak.“

Naklonila hlavu. „Neutečieš znova, však? Počkáš, kým prídu?“

„Prišiel som kvôli výstave, spomínaš si?“ odvrkol podráždene. „Ešte som ani nemal príležitosť pozrieť si ju.“

Snažil sa nemyslieť na možnosť, že by jeho sestra mohla mať naozaj naliehavý dôvod, prečo ho potrebuje. Keby to bolo také čertovsky dôležité, mohla túto informáciu uviesť v liste Zoe. A to zjavne neurobila.

Zoe zdvihla obočie. „Nečudovala by som sa, keby si ušiel, len čo sa ti otočím chrbtom. Máš nepekny zlovyk vyháňať sa svojej americkej rodine.“

Skôr sa vyhýbal tomu, čo od neho chceli, ale to jej povedať nemohol. Namiesto toho sa znova vložil do úlohy, ktorú si v jej prítomnosti osvojil. „Poznáš ma,“ povedal žoviálne. „Vždy som sa vyhol každej zodpovednosti.“

Vyzeralo to, že sa chystá čosi povedať, no vtom na ňu zavolať ktosi z druhej strany miestnosti. „Ach, volajú ma. Tuším, že začíname so svadobnými prípitkami.“ Ponáhľala sa preč tak rýchlo, ako sa len s bábätkom v bruchu mohla.

Ohromné. Teraz musel pretrpieť sériu úžasných výrokov o budúcnosti šťastného manželského páru.

Stiahlo mu žalúdok a zamračil sa. Odmietal počas toho sedieť, ale nemohol sa počas prípitkov ani prechádzať davom a hľadať svoju Juno. To by vzbudilo priveľa pozornosti.

Rozhodol sa preto ujsť, kým s tými sentimentálnymi rečami neskončia. Chvalabohu, že mu napadlo schovať si do vrecka tabatierku. Zastavil sa len natoľko, aby si vzal sviečku, a vzdialil sa cez francúzske okno na prázdnu terasu.

Nie však nadhlo. V päťách mu bol ďalší muž, ktorý zrejme tiež chcel uniknúť prípitkom. Jeremymu to neprekážalo. Nerád fajčil osamote.

Chlapík sa pri pohľade naňho zastal a pozrel sa späť do preplnenej miestnosti. Potom za sebou s pochmúrny výrazom zavrel dvere a zjavne sa zmieril s tým, že má spoločnosť.

Jeremy sa nad ním zľutoval. „Cigaru?“

„Bože, áno.“

Jeremy zapálil obe cigary o sviečku a jednu ponúkol svojmu novému spoločníkovi. Sledoval, ako tmavovlasý muž v dokonale ušitom obleku spokojne zabafkal.

„Dobrá,“ zhodnotil muž, akoby ho to prekvapilo.

„Mala by byť. Priniesol som ich z Ameriky,“ odvetil Jeremy a sám si potiahol.

Chlapík ho prebodol tvrdým pohľadom. „Vy ste Američan?“

Prikývol. „Volám sa Keane. Som vzdialený bratranec ženíchovej švagrinej.“

„Vy ste ten umelec, ktorého noviny tak kritizujú.“

Jeremy sa zachmúril. „Veru som.“

Muž pozrel späť do miestnosti. „Ja som Blakeborough. Som... ehm... priateľ nevestinej rodiny. Niečo také.“

Trpkosť v mužovom hlase Jeremyho prekvapila. To meno už niekde počul. Ach áno. Lord Blakeborough. Alebo presnejšie Edwin Barlow, gróf z Blakeboroughu. „Povráva sa, že vám nevesta dala košom,“ utrúsil Jeremy rovnako bezočivo ako gróf.

Blakeborough sa naňho zamračil. „Povráva sa, že ste chumaj.“

„To sa povráva správne.“ Jeremy si potiahol z cigary. Keď už má takúto povest', môže sa tak pokojne správať.

Gróf zaváhal a potom sa usmial. „Nemôžete byť úplne zlý, keď so sebou nosíte cigary tohto kalibru.“

„Zastávam názor, že treba byť pripravený na mimoriadnu príležitosť, keď človek musí prečkať mučivú nudu svadobných prípitkov od ľudí, ktorých sotva pozná.“

„Alebo od ľudí, ktorých pozná až príliš dobre,“ utrúsil Blakeborough mrzuto.

Jeremymu ho bolo takmer ľúto.

Takmer. Gróf mal šťastie, že sa neoženil. Keď muž nemal potrebné predpoklady na to, aby bol manželom, manželka predstavovala bremeno. „Myslím, že to, čo by nás teraz skutočne zachránilo, je nejaká dobrá brandy.“

„Ach! Výborný nápad.“ Blakeborough zalovil vo vrecku saka. „Priniesol som si ploskačku.“ Ponúkol ju Jeremymu a smutne dodal: „Človek musí prísť pripra-

vený aj na to, keď svadba jeho bývalej snúbenice nemá konca.“

Jeremy si odpil a vrátil mu ju. „Prekvapuje ma, že ste vôbec prišli.“

„Jane a ja sme k sebe neprechovali skutočné romantické city. Okrem toho som chcel, aby vedela, že na ňu nemám ťažké srdce.“ V jeho hlase však bolo čosi, čo odporovalo jeho slovám.

„A že vaša hrdosť nijako neutrpela.“

Blakeborough sa strnulo usmial. „Aj to zohralo istú malú úlohu, áno.“

Chvíľu mlčky fajčili, tlmené zvuky zvučných hlasov sotva prenikali do ich útočiska. Vtom ich výbuch smiechu prinútil pozrieť sa cez okno dnu.

Vtedy ju Jeremy opäť uvidel – svoju Juno z mäsa a kostí. Chvalabohu.

„Keď už hovoríme o krásnych ženách,“ povedal Blakeboroughovi, „neviete mi povedať, ako sa volá tá v smaragdovej hodvábnej róbe?“

Chlapík sa naňho pozrel a zbledol. „Prečo to chcete vedieť?“

„Chcem ju namaľovať.“

Gróf ho prebodol pohľadom. „To sa nikdy nestane.“

„Prečo nie?“ začudoval sa nad jeho strohým vyhlásením. „Nič nehovorte – vybrali ste si ju ako svoju budúcu grófku?“

„To sotva. Je to moja sestra.“

Dočerta, to bolo ešte horšie. Sestry boli sväté.

No Jeremy sa ešte nechcel vzdať. Gróf si cenil dobré cigary, čo svedčilo o tom, že je rozumný. Možno by ho vedel presvedčiť. „Chápem vás, keďže aj ja sám mám sestru. Zaškrtli by som každého nehodného chlapa, ktorý by po nej išiel. Môj záujem o tú vašu je však čisto profesionálny.“

„Prepáčte mi moju úprimnosť, pane, ale videl som vaše obrazy. V žiadnom prípade vám nedovolím, aby ste moju sestru vykreslili ako jednu z vašich spustnutých cundier, beznádejných bláznov alebo čokoľvek iné, čo z nej chcete urobiť.“

Dopekla. Musel uznať, že jeho tvorba nabrala v poslednom čase dosť pochmúrny ráz, no iba preto, lebo začal zobrazovať skôr surovú drámu skutočného sveta než prikrášenú históriu či bohaté dámy a džentlmenov v drahých odevoch.

A jeho najnovší obraz mal byť nielen temný, ale aj násilný. Niežeby to chcel grófovi povedať. „Vždy môžem zamaskovať jej črty, zmeniť jej farbu vlasov...“

„To by nefungovalo. Ak ste si nevšimli, Yvette má dosť charakteristické črty.“

Yvette. Dokonca aj meno mala exotické, vďaka čomu po nej túžil ešte viac. Kvôli obrazu. To je všetko. „Presne tak. Je strhujúca, a to je predpoklad na dobrú podobizeň.“

„Áno, ale keby ste ju mali zmeniť natoľko, aby jej identita zostala utajená, museli by ste z nej spraviť úplne inú ženu. Takže si rovno môžete vybrať inú ženu.“

„Nechcem inú ženu. Chcem ju.“

Blakeborough sa napil brandy. „Nuž, ju mať nemôžete. Vďaka svojej hašterivej povahe má aj napriek svojmu ‚strhujúcemu‘ výzoru už aj tak dosť problémov s hľadaním nápadníkov. Ak ju namaľujete v jednej z tých vašich provokatívnych scén, určite zomrie ako stará dievka.“

Jeremy si ju neveriacky premeriaval cez okno. „Stará dievka! Vari sa všetci muži v Anglicku zbláznili?“

„Áno.“ Blakeborough vzdychol. „Nehovoriac o škandáloch, ktoré prenasledujú našu rodinu, kamkoľvek sa pohneme.“

Jeremy si zrazu spomenul na ďalšiu klebetu, ktorú počul. Blakeboroughovho brata odsúdili za únos nevestinej sesternice. To musel byť zaujímavý príbeh. Mal by niekedy prinútiť grófa, aby mu ho rozpovedal. Po tom, čo zariadi, aby mu pôsobivá Yvette stála modelkou pre jeho najnovšie dielo.

Prvé obrazy, ktoré vystavoval v Londýne – obrazy blázinca, mäsiarstva, nehody kočov a iné „žánrové obrazy“, ako ich niektorí nazývali –, dostali všelijaké hodnotenie. Niektorí kritici chválili jeho nový smer. Iní sa sťažovali, že už nemaľuje veľkolepé historické obrazy, ktorými sa preslávil.

Lenže jeho nová práca, alegória, mala dať každodenným bojom rovnakú váhu ako veľkým udalostiam v histórii alebo mytológii. Bolo by to jeho majstrovské dielo. S trochou šťastia by mohol získať miesto v Kráľovskej akadémii umení v Londýne.

Mohol by sa stať umelcom rovnakého kalibru ako Géricault alebo Delacroix, a nie iba ďalším maliarom tých istých historických výjavov. Na to však potreboval ženu s výrazným vzhľadom, ktorá by hrala hlavnú úlohu. Ženu ako Blakeboroughova sestra.

„Viete, v spoločnosti som teraz dosť populárny,“ poznamenal Jeremy, hoci ho šľachtici nevychvalovali v takej miere, ako by chcel. „Pekný obraz vašej sestry odo mňa by mohol zvýšiť aj jej prestíž.“

Gróf nad tým chvíľu uvažoval, potom naňho prižmúril sivé oči. „To je výborná poznámka.“

„Však? Neobliekol by som ju do ničoho pohoršujúceho...“

„Nie, tak som to nemyslel. Chcem povedať, že by ste mohli namaľovať jej portrét, formálny, ktorý by vyzdvihol jej príťažlivosť. To by jej v spoločnosti určite pomohlo.“

Jeremy v duchu zaklial. „Nerobím portréty.“

„Prečo nie, dočerta?“

„Pretože tí, čo mi sedia, vždy odo mňa chcú falošný obraz. Myslia si, že by mali byť zobrazovaní ako krajší, múdrejší alebo bohatší, než sú. A keďže odmietam vyhovieť takémuto pokrytectvu, nikdy nie sú s výsledkom spokojní.“

Blakeborough si ho premeral, akoby posudzoval jeho hodnotu. „Čo keby som vám za maľovanie slušne zaplatil?“

„Peniaze, našťastie, nepotrebujem.“

Gróf odfrkol. Na takýto prístup zjavne nebol zvyknutý, najmä od prostého amerického umelca ho nečakal. „Nuž, to je jediný spôsob, ako na to pristúpim. Buď portrét, alebo nič, pane.“

Tvrdohlavý somár. „Nebudem maľovať formálny portrét Yvette...“

„Lady Yvette,“ opravil ho Blakeborough.

„Aj keby som to urobil, stvárnil by som ju takú, aká je. Nikdy by som nesúhlasil s portrétom, ktorý ‚vyzdvihuje jej príťažlivosť‘, nech už to znamená čokoľvek. To by ste odo mňa mohli žiadať, aby som ju obliekol ako cundru, ktorá láka zákazníkov.“

„Keby to fungovalo, možno by som o tom uvažoval,“ zamrmlal gróf. Keď Jeremy zdvihol obočie, dodal: „Žartujem. Zväčša.“

„Prečo je také dôležité, aby sa vydala?“

Blakeborough sa zahľad do plesovej sály na svoju sestru. „Chcem, aby bola šťastná. A čím dlhšie bude žiť so mnou, tým je pravdepodobnejšie, že ju moja cynická povaha stiahne na dno.“

„Aha, už to chápem.“ Aj on chcel, aby bola Amanda šťastná. Len pre ňu nechcel obetovať svoje vlastné šťastie.

„Vraveli ste, že aj vy máte sestru?“ spýtal sa gróf.

„Áno. A ak si myslíte, že je ťažké vydať vašu sestru, mali by ste to skúsiť s mojou.“

„Nie je pekná?“

„Ale je, vzhľad nie je problém. Amanda riadi štyri textilné továrne v Amerike rovnako schopne ako ktorýkoľvek muž, ale tým si žena priazeň mužskej populácie rozhodne nezíska.“

„Áno, ale má podrezaný jazyk ako moja sestra?“

Jeremy si odfrkol. „Napriek tomu, aká je drobná, dokáže zastrašiť chlapov dvakrát väčších.“

„Ale istotne nie je voči mužom taká podozrievavá ako Yvette.“

„Len ku každému chlapovi, ktorého stretne. A hoci je Amanda celkom pekná, má príšerný zmysel pre módu. Vaša sestra sa aspoň vie dobre obliecť.“

„Keď sa tak rozhodne. Mali by ste ju vidieť, ako s ceruzkou za uchom, v tých najobnosenejších šatách a v rukaviciach zababraných atramentom neustále prezerá rukopisy so somárskymi ušami. Polovicu času jej tá prekliata ceruzka vyťahuje vlasy zo sponiek, takže jej potom padajú na plecía.“

Jeremy by rád videl lady Yvette s rozpustenými vlasmi. Niežeby sa s tým priznal jej bratovi. „To sa nedá ani porovnať s Amandou v továrňach. Tá nosí pod sukňami nohavice. Hovorí, že sú nevyhnutné, keď si chce pri lezení po rebríkoch zachovať cudnosť.“

„Lezie po rebríkoch?“ Blakeborough sa uškrnul. „Ona a Yvette by si náramne rozumeli. Škoda, že potrebujem manželku, ktorá chce žiť v Anglicku. Sám by som sa s ňou oženil.“ Odmlčal sa. „Chce sa vaša sestra vôbec vydať?“

„Ktovie? Aj keď sa nazdávam, že by chcela mať deti.“

Alebo možno nie, vzhľadom na tragickú smrť Han-

nah a malého Theodora. To na Amandu v mladosti dosť zapôsobilo.

Vytesnil túto bolestnú spomienku do úzadia a potiahol si z cigary. „No či už Amanda chce manžela, alebo nie, som dosť sebecký na to, aby som to pre ňu chcel ja. Potom by ma možno prestala nútiť, aby som sa vrátil domov a pomáhal jej viesť tie prekliate továrne. Mohla by si radšej nájsť manžela, ktorý by jej s tým pomáhal.“

Blakeborough sa zasmial. „Mali by ste ju prehovoriť, aby si prišla nájsť manžela sem. Viem si predstaviť množstvo mladších synov s výborným vzdelaním, dobrou povahou a so skvelými konexiami, ktorí nemajú príležitosť niečo dosiahnuť, pretože ich rodiny obmedzujú na tých pár príležitostí, ktoré sa ponúkajú šľachticom v duchovenstve, v právnickom povolání alebo v armáde. Uvítali by možnosť začať odznova niekde v zahraničí.“

Jeremy naňho prekvapene pozrel. „To je skvelý nápad! Vlastne je práve na ceste sem, do mesiaca by mala doraziť aj s mojou matkou. Keby ste boli ochotný predstaviť ju slušným džentlmenom, ktorým by neprekážalo presťahovať sa na pennsylvánsky vidiek...“

„S najväčšou radosťou, keby ste boli vy ochotný namaľovať portrét mojej sestry.“ Gróf naňho vrhol vypočítavý pohľad. „Čo poviete? Je to obchod, o ktorom by ste uvažovali?“

Hm. Aj keď maľovanie portrétov nemal rád, oveľa menej sa mu páčila predstava, že by sa mal s Amandou neustále hádať o tom, že sa odmieta vrátiť domov. Keby sa mu podarilo zohnať jej manžela, možno by mal konečne pokoj.

Zahľadel sa späť do tanečnej sály. Napokon, počas plnenia svojho záväzku by sa mu možno podarilo pre-

svedčiť lady Yvette, aby mu sedela ako modelka aj pri ďalšom diele, ktoré sa tak naplno zmocnilo jeho predstavivosti. Vedel ženy očariť, mal na to talent. Najmä tie, ktoré chcel maľovať.

„Dobre.“ Vystrel k nemu ruku. „Je to obchod.“

Blakeborough sa rozžiaril a energicky mu ju potriasol. „Nebudete ľutovať, prisahám. Nakoniec naše sestry predsa len vydáme.“

A Jeremy by mal konečne svoje majstrovské dielo.

2

Lady Yvette Barlowová práve vyšla z toaletnej miestnosti a zamierila do tanečnej sály, keď sa takmer zrazila s nevestou.

„Yvette!“ vykričla Jane. „Prišla si!“

„Pravdaže som prišla.“ Yvette pobožkala priateľku na líce. „Za nič na svete by som si to nedala ujsť. Mám z teba veľkú radosť.“ Myslela to naozaj úprimne.

Radosť priateľky sa zmenila na rozpaky. „Viem, že si bola asi sklamaná, keď som sa rozišla s Edwinom.“

„Priznám sa, že by som bola rada, keby som ťa mala za švagrinú. Ja by som sa však nikdy nevydala za takého tvrdohlavého frfloša, ako je môj starší brat, takže by som to od teba sotva mohla očakávať.“ Chytila Jane za ruku. „Okrem toho som chcela, aby si si vzala kohokoľvek, kto ťa urobí šťastnou, a to sa lordovi Rathmoorovi očividne darí.“

Jane zružoveli líca. „To je pravda. Dovolím si tvrdiť, že keď sme boli mladšie, nemala si ho vôbec v láske, ale...“

„To všetko je už minulosť. Teraz sa mi zdá celkom príjemný.“ Yvette sa prinútila k úsmevu. „Pri prípitku